

DEMOS

NYHEDSBREV

Nummer 97 efterår 2008

Demos.dk

USA's baseimperium

Blood & Honour

USA basen, Camp Bondsteel i Kosovo

Foreningen Demos

Foreningen Demos blev stiftet i 1979 med det formål at videreføre de politiske erfaringer, som vi fik i arbejdet med de Danske Vietnam-komiteer og i forlaget Demos, der blev stiftet i 1969.

Vi arbejder på et socialistisk og anti-imperialistisk grundlag og er uden fast tilknytning til nogen af de eksisterende grupper på venstrefløjen.

Vi bruger foreningen til at bekæmpe højrekræfterne og samarbejder med andre grupper om at ændre samfundet i socialistisk retning.

Demos har en lille butik, som ligger ved Sankt Hans Torv.

Elmegade 27. kld.

2200 København N

Her kan vi træffes alle hverdage mellem kl. 16 og 18.

Demos Nyhedsbrev

Demos Nyhedsbrev, som udgives af Foreningen Demos, udkommer ca. fire gange om året.

Det udkommer uregelmæssigt, da det tager lang tid at indsamle informationer og færdiggøre de enkelte numre.

Enkeltnumre, også tidligere numre, kan købes for 5- 35 kr. i butikken, via hjemmesiden eller ved at bestille på vores giro. Husk at lægge porto på.

Abonnement kan kun tegnes for en periode ad gangen. Det koster 200 kr. pr. år for enkeltpersoner og 250 kr. for institutioner. Tegner du abonnement midt i perioden, vil du få tilsendt numrene fra og med periodens start. Det er lidt besværligt for dig, men vi har desværre ikke så meget tid til administration.

Husk navn og adresse på giroblanketten:

Gironummer: 5 686164

Beløb kan også overføres via netbank:
1551-5686164

ISSN 1395-2854

Demos Nyhedsbrev redigeres af en gruppe.

Ansvarlig overfor presseloven for dette nummer:

Anne Jessen

Fotografier: DOK-foto (hvor intet andet er angivet)

Layout: Bad DOK

Redaktionen afsluttet: 14. 10. 2008

Indhold:

Side 3: Erik Jensen til minde

Side 5: Det amerikanske
baseimperium

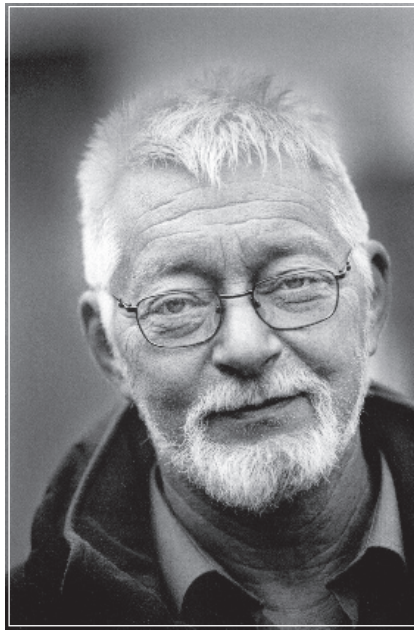
Side 12: AI - Nakba

Side 15: Blood & Honour

Side 22: Aldrig mere Krystalnat

Side 23: FARC

Erik Jensen til minde

I mindet om Eriks store arbejde som redaktør af Demos Nyhedsbrev udsendes nr 97.

Nyhedsbrevet har i artiklen om det amerikanske baseimperium fokus på det militærindustrielle kompleks. Derudover er der en artikel om den antiimperialistiske bevægelse med dokumentation og kritik af højrefløjens menneskefjendske aktivitet og ideologi samt kritik af antiterrorlovgivningen. Helt i overensstemmelse med Eriks arbejde. Ved sin død arbejdede Erik på en dokumentsamling om ændringerne i den danske sikkerhedspolitik med henblik på en udgivelse, som kunne underbygge en kritik af Anders Fogh Rasmussens tætte forhold til Bush. En opdatering af bogen De hemmelige tjenester lå også på hans arbejdsbord.

Redaktion og bestyrelse takker for det mangeårige, spændende og inspirerende arbejde sammen med Erik.

Erik Jensen til minde

Bisættelsen af Erik Jensen den 28. august viste, hvor stor Eriks berøringsflade var. Der var rigtig mange mennesker, og mange man ikke kendte. Det var et tilbagevendende tema, hvis man arbejdede sammen med ham. Han kendte altid én eller anden med en særlig tilknytning til det, man diskuterede. Han havde været aktiv i mange sammenhænge gennem mange år. Jeg tror det hang sammen med den person han var. Erik var lige med dem han snakkede med. Uanset om han var leder eller ej, praktiserede han en ikke-hierarkisk kommunikation, som gjorde folk tillidsfulde. Jeg tror, at mange har oplevet den tillid gro, uanset om de følte, de kendte Erik.

Jeg har kendt Erik i 40 år eller mere, og vi har haft en hel del venstrefløjsoplevelser sammen. Alligevel har han gang på gang overrasket mig ved at optage nye politiske kontakter, som ledte ham nye steder hen. Vi har arbejdet sammen og vi har været uenige, men har aldrig været uvenner. Redelighed spillede en stor rolle i hans omgang med andre.

Erik var historiker af fag. Han var en grundig og flittig mand. Men han vil alligevel næppe opnå at blive kendt netop som historiker. Det skyldes, at hans arbejdsform primært var kollektiv og at arbejdets retning altid var overbestemt af politiske mål. Hans mange arbejder bliver ikke krediteret med hans navn, men indgår oftest i gruppesammenhænge.

Men når man har set hans arbejdsform tæt på, må man sige, at han har efterladt sig et stort værk, bestående af rigtig mange analyser og udredninger. Han arbejdede jo især med den danske højrefløjs historie: Den danske Forenings historie, det anti-muslimske netværk osv. Men også med sikkerhedsspørgsmål og afdækning af politiets og efterretningstjenesternes arbejde. Hans kendskab til højrefløjen var så stort, så han på et tidspunkt blev kontaktet af politiet, fordi man her havde undladt gennem mange år systematisk at indsamle materiale. Politiet ønskede at få oplysninger om bestemte grupper.

Som historiker var Erik en klassisk historiker: han arbejdede med kilder og øvede kildekritik.

Kun gennem ordentlige kilder, hvis pålidelighed man kunne vurdere, kunne man få gyldig viden. Og når det drejede sig om hans personlige viden, så var han også kritisk. Jeg har interviewet ham om hans fortid i DKP, og han udfoldede en professionel kritik af sin egen evne til at huske, som var enestående – især i betragtning af hvor godt han huskede. Den kritiske distance til kilderne, han udviste, gjorde også, at han ikke faldt for den politisk nærliggende konklusion på et tyndt grundlag. Dokumentation indebar for Erik, at der var styr på kildernes bærekraft.

Erik vil blive husket for sin enorme indsats i Vietnam-komiteerne, Demos og alle de andre sager, han lagde engagement i. Jeg kan derimod være bange for, at man vil overse hans indsats som historiker. Det skyldes overordnet, at hans indsats ikke er umiddelbart synlig. Hans arbejde lignede efterretningsarbejde, men i virkeligheden brugte han blot det, han havde lært på historiestudiet. Han brugte kildekritikken på den umiddelbare samtidshistorie og offentliggjorde som oftest som en del af en gruppe. Helt uretfærdigt vil det være, hvis denne

enorme indsats ikke bliver husket og påskønnet.

Erik var også pædagog. Hvis man skulle se ham fra erhvervssiden, var han især pædagog. Men han var det i en videre betydning. Jeg kender mange, som har haft ham som lærer og har følt sig sat i gang af Erik. Han følte, tror jeg, et personligt og politisk ansvar knyttet til det pædagogiske. Hans pædagogiske ideal var, at åbne op og sætte i gang. Han troede på, at folk kunne selv; de skulle bare have åbnet en dør og sættes i gang med at bevæge sig, så fandt de selv videre frem i deres liv.

Vi kommer til at savne ham.

Morten Thing

DEMOS

Det amerikanske baseimperium

I 2004 offentliggjorde magasinet Tom.dispatch.com artiklen "The American Empire of Bases" skrevet af Chalmers Johnson.

Chalmers Ashby Johnson (født 1931) er professor emeritus ved "The University of California, San Diego. Ved Berkley var han formand for "The Center of Chinese Studies" og dets departement for "Political Studies" Han er nu præsident for "The Japan Policy Research Institute" og har flere forskellige grader i økonomi. Johnson er en ivrig skribent og forfatter til 17 bøger, adskillige artikler og andre publikationer. I USA er han en ofte indbudt gæst ved debatter i tv og lignende.

Fra 1967-1973 var han ansat i CIA som konsulent i "The Office of National Estimates". Dette er en afdeling, der laver beregninger på fremtidige militære, økonomiske og politiske udviklinger i andre lande. Siden Bush kom til magten har Johnson udviklet sig til en af den amerikanske nations aller skarpeste og vigtigste kritikere.

På den amerikanske tv-station www.democracynow.org kan man finde adskillige tv-interviews med Johnson og andre af USA's førende kritikere.

Artiklen er ikke ganske dugfrisk, da den er fra 2004. Der forekommer derfor personer i teksten, ministre og lign., som idag er blevet udskiftet med andre. Når vi alligevel vælger at bringe teksten, skyldes det bl.a. at der i store træk siden den blev publiceret ikke er sket store nævneværdige ændringer i USA's basestrategier, samt udenrigs og militærpolitikken. Hertil kommer, at teksten formodentlig vil give læseren en bedre forståelse af nogle af de gigantiske tal om USA's forsvarsudgifter, som vi i forlængelse af artiklen vil fremlægge. Tal, der uden tvivl har haft en stor indflydelse på USA's nuværende økonomiske krise.

Af Chalmers Johnson

Til forskel fra andre befolkninger er de fleste amerikanere ikke klar over - eller de ønsker ikke at se i øjnene - at de Forenede Stater dominerer verden i kraft af sin militære magt. Som følge af regeringens hemmeligholdelse er borgerne ofte uvidende om den kendsgerning, at amerikanske garnisoner omspænder kloden.

Det enorme netværk af amerikanske baser på alle kontinenter undtagen Antarktis udgør en ny form for imperium, et imperium af baser med sin egen geografi, der ikke skal forventes at være på timeplanen i nogen geografiklasse i gymnasiet. Uden at fatte denne verdensomspændende baseverdens dimensioner kan man end ikke begynde at forstå dens imperialistiske omfang og karakter, eller i hvilken grad en ny slags imperialismen underminerer forfatningen.

Militæret udstationerer godt over en halv million soldater, spioner, teknikere, lærere, underleverandører og civile kontraktører i andre nationer. Med det formål at dominere verdens oceaner og have findes omkring tretten kampklare flådeenheder, opbygget omkring hangarskibe, hvis navne opsummerer USA's krigeriske arv: Kitty

Hawk, Constellation, Enterprise, John F. Kennedy, Nimitz, Dwight D. Eisenhower, Carl Vinson, Theodore Roosevelt, Abraham Lincoln, George Washington, John C. Stennis, Harry S. Truman og Ronald Reagan. Utallige hemmelige baser uden for USA's territorium overvåger, hvad verdens befolkning, inklusive de amerikanske borgere, siger, faxer eller e-mailer til hinanden.

Installationer i udlandet bringer profitter til civile industrier, der formgiver og fabrikkerer våben til de væbnede styrker eller, ligesom den velkendte Kellogg, Brown & Root-koncern (en underafdeling af Halliburton Corporation i Houston), kontraherer om at bygge og opretholde de udstrakte forposter. En af sådanne kontraktørers opgaver er at holde uniformerede medlemmer af imperiet indkvarteret under komfortable forhold, velfodrede, underholdt og forsynet med økonomisk overkommelige feriefaciliteter.

Hele sektorer af den amerikanske økonomi er afhængige af salg til militæret. Mod slutningen af den anden krig i Irak erhvervede forsvarsministeriet sig f.eks. en ekstra ration af krydsermissiler og pansergennembrydende tankprojektiler med uran, 273.000 flasker creme til kunstig solbrændthed,

Hangar skibet, USS Nimitz

næsten det tredobbelte af dets 1999-ordre. Utvivlsomt en super-ordre for leverandøren, Contron Supply Company i Tulsa, Oklahoma, og dets underleverandør, Sun Fun Products i Daytona Beach, Florida.

Baseimperiets omfang

Det er ikke let at vurdere størrelsen eller den nøjagtige værdi af baseimperiet.

Ifølge forsvarsministeriets årlige "Base Structure Report" for skatteåret 2003, der opregner udenlandske og indenlandske militære installationer, ejer eller lejer Pentagon aktuelt 702 oversøiske baser i omkring 130 lande og har yderligere 6.000 baser i de Forenede Stater og dets territorier.

Embedsmænd i Pentagon skønner, at det ville kræve mindst 113,2 mia. dollars at erstatte bare de udenlandske baser - bestemt et alt for lavt tal, men stadig større end de fleste af disse landes bruttonationalprodukt - og skønnet 591.519,8 mio. at erstatte dem alle sammen.

Den militære overkommando udstationerer et uniformeret personale i et antal på ca. 253.288 personer, plus et tilsvarende antal underleverandører og forsvarsministerielle civile funktionærer, og beskæftiger yderligere 44.446 lokalt ansatte udlændinge.

Pentagon hævder, at disse baser omfatter 44.870 barakker, hangarer, hospitaler og andre bygninger, som det ejer, og at det yderligere leaser 4.844.

Disse tal dækker, selvom de er forbløffende store, end ikke en brøkdel af de faktiske baser, USA beslaglægger globalt.

"Base Structure Report" udlader f.eks. at nævne garnisoner i Kosovo, selvom her findes den enorme Camp Bondsteel-base, der blev

bygget i 1999 og vedligeholdt lige siden af Kellogg, Brown&Root. Rapporten udelader på lignende vis baser i Afghanistan, Irak, Israel, Kuwait, Kirgisistan, Qatar og Usbekistan, selvom det amerikanske militær har etableret kolossale basestrukturer over hele den såkaldte 'ustabilitetsbue' i de to og et halvt år siden 11/9.

For Okinawa - Japans sydligste ø, der har været en amerikansk koloni i de sidste 58 år - opregner rapporten for at tilsløre kendgerningerne kun en marinebase, Camp Butler, selvom Okinawa i virkeligheden er vært for ti marinebaser, inklusive Marine Corps Air Station Futenma, der omfatter 475 ha i midten af denne middelstore øs næststørste by (Fælledparken i København er til sammenligning kun på 58 ha.)

Pentagon undlader på lignende vis at registrere alle de 5 mia. dollars dyre spion- og militære installationer i England, der længe har været bekvemt skjult som Royal Air Force-baser.

Hvis der var en ærlig optælling, ville USA's militære imperiums nuværende størrelse formentlig være over 1.000 forskellige baser i andre folks lande, men ingen - formentlig ikke engang Pentagon - kender det nøjagtige antal sikkert, selvom det har været klart stigende i de senere år.

Basen: fundamentalistiske byer i bibelbæltet

For de mennesker, der bemander baserne, er det ikke ubehagelige steder at leve og arbejde på. Militærtjeneste i dag, som er frivillig, tåler ikke sammenligning med en soldats pligter under 2. verdenskrig eller under Korea- eller Vietnamkrigen.

Det meste rutinearbejde som vask, køkkenarbejde, postbesørgelse og

latrinrensning er udliciteret til private militærfirmaer som Kellogg, Brown&Root, DynCorp og Vinnell Corporation.

En god tredjedel af de summer, der indtil for nylig blev bevilliget til krigen i Irak (ca. 30 mia. dollars), gik f.eks. til private amerikanske firmaer for lige netop den slags tjenesteydelser.

Hvor det er muligt, gøres alt for at få den daglige tilværelse til at se ud som en Hollywood-version af livet derhjemme. Ifølge Washington Post serverer tjenere i hvide skjorter og sorte bukser og sorte butterflys middag for den 82. luftbårne division i deres massivt beskyttede indkvartering, og den første Burger King er allerede åbnet inden for den enorme militærbase, som er etableret ved Bagdads internationale lufthavn.

Nogle af baserne er så gigantiske, at de nødvendiggør op til hele ni interne busruter til soldater og civile kontraktavere for at komme rundt inden for jordvoldene og pigtrådsindhegningerne. Det er tilfældet i Camp Anaconda, hovedkvarter for 3. brigade - 4. division, hvis job det er at politiovervåge omkring 4.000 km² i Irak nord for Bagdad, fra Samarra til Taji.

Anaconda dækker 25 kvadratkilometer og kan indkvartere helt op til 20.000 tropper. Til trods for omfattende sikkerhedsforanstaltninger har basen ofte været udsat for morter-angreb. Militæret foretrækker baser, der ligner små fundamentalistiske byer i bibelbæltet hellere end de store befolkningscentre i USA. Selvom der f.eks. bor mere end 100.000 kvinder på de oversøiske baser - inklusive kvinder i tjenesten, ægtefæller og slægtninge til militærpersonalet - er det forbudt at få abort på et lokalt militærhospital.

Eftersom der er omkring 14.000 seksuelle overgreb eller forsøg på

Udsnit af Camp Anaconda, set fra indflyvende helikopter

seksuelle overgreb hvert år i militæret, så har kvinder (indbefattet kvinder der gør tjeneste, ægtefæller og slægtninge til militært personel), der bliver gravide i udlandet og ønsker abort, intet valg andet end at prøve at få det gjort lokalt, hvilket nødvendigvis hverken er let eller behageligt i Bagdad eller andre dele af "imperiet" i disse tider.

De væbnede udsendinge lever i en aflukket, selvforsynende verden, der betjenes af sit eget flyselskab, Air Mobility Command med dens flåde af langtrækkende C-17-Globemasters, C-5-Galaxies, C-141-Starlifters, KC-135-Strato-tankers, KC-10-Extenders og C-9-Nightingales, der forbinder de fjerntliggende udposter fra Grønland til Australien.

For generaler og admiraler stiller militæret 71 Learjets, 14 Gulfstream III'ere og 17 Cessna Citation luksusjetfly til rådighed for at flyve dem til steder som de væbnede styrkers ski- og feriecenter i Garmisch i de bayerske alper eller til en af de 234 militære golfbaner, som Pentagon opretholder over hele verden. Tidligere forsvarsminister Donald Rumsfeld fløj rundt i sin egen personlige Boeing 757, der i luftvåbnet gik under betegnelsen C-32A.

Amerikanske "fodspor" på jorden

At afsætte nogle endnu mere im-

ponerende fodaftryk er nu blevet en del af den nye retfærdiggørelse af en større udvidelse af USA's imperium - og en omgruppering af baser og styrker i udlandet, som er blevet annonceret - i kølvandet på erobringen af Irak.

Den mand, der står i spidsen for dette projekt, er Andy Hoehn, viceforsvarsminister for strategiske anliggender. Han og hans kolleger forventes at lave udkast til planer til realisering af præsident Bushs 'forebyggende' krigsstrategi imod "slyngelstater", "slemme fyre" og "folk, der handler ondt".

I den forbindelse har de optegnet "ustabilitets-buen", som siges at løbe fra Andesregionen i Sydamerika (læs: Colombia) gennem Nordafrika og som derefter fejer tværs over Mellemøsten til Filippinerne og Indonesien.

Dette område er mere eller mindre identisk med det, der tidligere kaldtes den tredje verden - og måske ikke mindre afgørende: den dækker verdens vigtigste olie-reserver.

Hoehn udtaler: "Hvis man projicerer vore fodaftryk hen over denne bue, er det klart, at vi ikke er særlig velplacerede til at håndtere de problemer, som vi nu kommer til at stå over for."

Den eneste måde, dette diskuteres på i de amerikanske medier, er via beretninger om højst mystiske og hemmelige planer om ændringer i basepolitik og udsta-

tionering af tropper i udlandet.

Marinegeneralen Mastin Robeson, som er chef for 1.800 tropper, der besætter den gamle franske fremmedlegions base på Camp Lemonnier i Djibouti ved indsejlingen til det Røde Hav, hævder, at for at kunne iværksætte "forebyggende krig" kræver det "global tilstedeværelse". Hermed mener han, at der må sikres overherredømme over ethvert sted, der ikke allerede er underlagt USA. Ifølge det højreorienterede American Enterprise Institute går ideen ud på at skabe et "globalt kavaleri", der kan ride ind fra "grænsefæstningerne" og skyde de "slemme fyre" sønder og sammen, så snart vi får efterretning om dem.

Åkandeblade i Australien, Rumænien, Mali, Algeriet ...

Med henblik på at placere de amerikanske styrker nær ved alle "hot spots" eller farlige områder i "ustabilitetens bue" har Pentagon foreslået mange nye baser, inklusive mindst fire og måske hele seks permanente baser i Irak.

Nogle er allerede under opbygning ved Bagdads internationale lufthavn, Tallil-flybasen nær ved Nasariyah, i den vestlige ørken nær ved den syriske grænse og ved Bashur-flyvepladsen i den nordlige kurdiske region. (Dette medregner ikke den tidligere nævnte

base Anaconda, der nu kaldes en "operativ base", selvom den meget vel kan blive permanent med tiden].

Desuden planlægges det at holde hele den nordlige fjerdedel af Kuwait under kontrol - 4.000 ud af Kuwaits 18.000 km² - som nu bruges til at genforsyne de legioner, der befinder sig i Irak, og som et sted, hvor bureaukraterne fra den såkaldte Grønne Zone kan slappe af.

Andre lande, der nævnes som placeringer af, hvad Colin Powell kalder vor nye "basefamilie", inkluderer de forarmede områder af det "nye" Europa: Rumænien, Polen og Bulgarien.

I Asien: Pakistan (hvor der allerede er fire baser), Indien, Australien, Singapore, Malaysia, Filippinerne og endog (hvor utroligt det end lyder) i Vietnam.

I Nordafrika: Marokko, Tunesien og særlig i Algeriet (arnestedet for slagtingen af omkring 100.000 civile siden 1992, da militæret tog magten for at kvæle et valg, bakket op af USA og Frankrig), og

i Vest Afrika: Senegal, Ghana, Mali og Sierra Leone (selvom det har været plaget af borgerkrig siden 1991).

Modellerne for alle disse nye installationer er ifølge Pentagonkilder den kæde af baser, som er bygget rundt om den Persiske Golf i de sidste to årtier i så antidemokratiske autokratier som Bahrain, Kuwait, Qatar, Oman og De Arabiske Emirater.

De fleste af disse nye baser vil være, "åkandeblade" over hvilke tropperne vil kunne springe som velbevæbnede frøer fra USA, de tilbageværende NATO-baser eller fra baser hos den lydige japanske og britiske satellit.

Omgruppering " det globale kavaleries " strategi

For at begrænse udgifterne i forbindelse med en sådan ekspansion lækker Pentagon planer om at lukke mange af de enorme militære installationer fra den kolde krig i Tyskland, Sydkorea og måske Okinawa som del af forsvarsminister Rumsfelds "rationalisering" af de væbnede styrker.

I kølvandet på den militære sejr i Irak har USA allerede trukket næsten alle sine styrker ud af Saudi-Arabien og Tyrkiet - til dels som en måde at afstraffe dem på for ikke at have støttet krigen tilstrækkeligt. Man ønsker at gøre noget tilsvarende i forhold til Sydkorea, der måske er det mest antiamerikanske demokrati på jorden i dag, hvilket ville frigøre den 2. infanteridivision i den demilitariserede zone ved Nordkorea til mulig udstationering i Irak, hvor styrkerne er stærkt overanstrengte.

I Europa indbefatter disse planer opgivelsen af adskillige baser i Tyskland, også delvis som følge af den tidligere kansler Gerhard Schröders indenrigspolitisk populære afvisning af Bush vedr. Irak. Men det kan vise sig at være begrænset, i hvilken udstrækning USA er i stand til at gøre dette. På det helt simple plan synes Pentagonplanlæggerne ikke virkelig at have fattet, hvor mange bygninger de 71.702 soldater og flypersonel beslaglægger bare i Tyskland, og hvor dyrt det vil være at omposere de fleste af dem og bygge blot nogenlunde sammenlignelige

baser tillige med den nødvendige infrastruktur i de tidligere kommunistiske lande som Rumænien, et af Europas fattigste lande.

Oberstløjtnant Amy Ehmann i Hanau, Tyskland, har sagt til pressen: "Der er intet sted at anbringe disse folk" i Rumænien, Bulgarien eller Djibouti, og hun forudsiger at 80 % af dem i den sidste ende vil forblive i Tyskland. Det er også sikkert, at højt-placerede generaler ikke har til hensigt at bo i "baglandet" som i Constanta, Rumænien, og at de vil beholde de amerikanske hovedkvarterer i Stuttgart til opretholdelse af Ramstein Air Force Basen, Spangdahlem Air Force basen og træningsområdet Grafenwöhr.

En af grundene til, at Pentagon overvejer at flytte ud af de rige demokratier som Tyskland og Syd Korea og ser begærligt på militære diktaturer og forarmede lyd-stater, er at drage fordel af, hvad Pentagon kalder deres "mere tolerante miljølovgivninger."

Pentagon pålægger altid de lande, i hvilke det udstationerer styrkerne, den såkaldte Status of Forces Agreement, som sædvanligvis fritager de Forenede Stater fra at rydde op eller betale for miljøskader, det forårsager.

Dette er en stående kritik i Okinawa, hvor den amerikanske miljøstatistik simpelthen har været afskyvækkende.

Bag dette ligger ikke mindst Pentagons ønske om at sætte sig selv ud over de begrænsninger, der styrer det civile liv, en holdning som i stigende grad også gør sig gældende i "hjemlandet". F.eks. undtager den forsvarsbevilling fra 2004 på \$401,3 mia., som præsident Bush lovfæstede i november 2003, militæret fra at indordne sig i overensstemmelse med loven om truede arter og loven om beskyttelse af havpattedyr.

Selv om der er al grund til at tro, at drivkraften til at skabe stadig flere "åkander" i den tredje verden fortsat er virksom, er der adskillige grunde til at tvivle på, om nogle af de mere storslåede planer om ekspansion eller nedskæring nogensinde vil blive sat i værk - eller, hvis de bliver iværksat, om de så vil gøre noget som helst andet end at forværre "krigen mod terror". Langt den største mangel i det 'globale kavaleris' strategi er, at den afslører Washingtons tilbøjelighed til at indsætte irrelevante militære virkemidler imod terrorisme.

Som den fremtrædende britiske militærhistoriker Correlli Barnett har bemærket, så forstærkede de amerikanske angreb på Afghanistan og Irak blot truslen fra al-Qaeda. Fra 1993 og til angrebene 9/11 2001 var der fem større al-Qaeda angreb på verdensplan; i de to år siden da har der været sytten sådanne bombeattentater, heri medregnet selvmordsangrebene på det britiske konsulat og HSBC banken i Istanbul. Militære operationer imod terrorister er ikke løsningen.

Barnett formulerer det således: "Hellere end at slå hoveddørene ind og brase ind i ældgamle og komplekse samfund med forenklede recepter om "frihed og demokrati", har vi behov for listig og skarpsindig taktik baseret på en grundig forståelse af de folk og kulturer, vi har med at gøre ... en forståelse som hidtil fuldstændig har manglet hos de politiske topfolk i Washington, især i Pentagon."

I sit berygtede memo om Irak fra oktober 16, 2003 (om det 'lange, seje træk') skrev forsvarsminister Rumsfeld: "I dag mangler vi måleinstrumenter til at vide, om vi vinder eller taber den globale krig imod terror." Correlli-Barnetts 'måleinstrumenter' viser noget andet.

Men 'krigen mod terror' er i bedste fald kun en lille del af grunden til hele USA's militære strategi. Den basale grund til opbygningen af denne nye ring af amerikanske baser langs ækvator er at udvide imperiet og styrke den militære dominans over verden.

Chalmers Johnsons to seneste bøger er "The Sorrows of Empire: Militarism, Secrecy, and the End of the Republic" (Metropolitan) og "Blowback: The Cost and Consequences of American Empire".

På Tom.dispatch findes der en anden artikel af Johnson, som vi i sin helhed desværre ikke har kunnet finde plads til her. Den har titlen "Going bankrupt" (på vej mod bankerot.) Den handler om USA's imperiale planer og om krigsøkonomien, samt hvilken indflydelse krigen har haft på USA's nuværende svækkede økonomiske situation.

Det følgende er et uddrag af denne artikel

Men først et citat fra Johnsons bog "Blowback":

"Terrorisme (per definition) rammer de uskyldige med det formål at drage opmærksomheden over på de usårliges synder. De uskyldige i dette århundrede vil høste uforventede tilbageslag (blowbacks) og katastrofer for de imperialistiske eskapader i de sidste årtier. Til trods for at de fleste amerikanere i høj grad vil være ligeglade med hvad der er blevet gjort og fortsat bliver gjort i deres navn, så vil de rimeligvis komme til at betale en dyr pris - individuelt eller kollektivt for deres nations bestræbelser på at dominere den globale scene. Før skaderne fra de hovedløse triumfatorers handlinger og de triumferendes retorik, der følges ad, bliver uomstødelige er det nødvendigt at åbne en ny

diskussion om vores globale rolle, gennem og efter den kolde krig”

I sin artikel ”På vej mod bankerot” siger Johnson:

”Vores umådeholdende militære udgifter opstod ikke kun igennem nogle få korte år eller ganske simpelt på grund af Bush administrationens politik. De har stået på i meget lang tid, i overensstemmelse med en overfladisk set plausibel ideologi og har nu rodfastet sig i vores demokratiske politiske system, hvor de nu er begyndt at forårsage ødelæggelser. Denne ideologi kalder jeg ”militær Keynesianisme” - beslutningen om at fastholde en permanent krigsøkonomi og behandle militært output som normal økonomi, selvom det hverken bidrager til produktion eller forbrug.

Denne ideologi går tilbage til de første år af den Kolde Krig. Gennem den sidste del af 1940'erne var USA hjemsøgt af økonomisk ængstelse. Den store depression i 1930'erne blev kun overvundet af krigsproduktions boomet i 2. Verdens Krig. Med freden og demobiliseringen var der en udbredt frygt for at depressionen ville vende tilbage. Alarmeret af Sovjet Unions detonering af en atom-bombe, den fremdukkende kommunistiske sejr i den kinesiske borgerkrig, en hjemlig recession og sænkningen af jerntæppet rundt om USSR's satellitter, søgte USA i 1949 at skitsere en basisstrategi for den opdukkende Kolde Krig”

Kort opridset fortæller Johnson, at denne basisstrategi, kommer til udtryk i ”The National Security Council Report”, der er skitseret under supervision af Paul Nitze og dateret d. 14. april 1950 og underskrevet af Præsident Harry S. Truman. Den hævder, ”at en af de mest klare lærer man kan drage

af 2. Verdens krigs erfaringer var, at den amerikanske økonomi, når den opererer på et niveau der nærmer sig fuld effektivitet, kan frembringe ressourcer til formål ud over civil konsumering, mens den stadigvæk tilvejebringer en høj levestandard.

Ud fra denne forståelse begyndte amerikanske strateger at opbygge en massiv våbenindustri, både for at imødegå Sovjet Unionens militære styrke (som konsekvent blev overvurderet) men også for at bibeholde fuld beskæftigelse så vel som beskyttelse mod en tilbagevendende til depressionen”.

Under ledelse af Pentagon blev der derfor opbygget helt nye industrier for at producere militært isenkram - interkontinentale ballistiske missiler, kommunikations satellitter, atomubåde osv.”

”Det førte til det som præsident Eisenhower advarede imod i sin afskedstale d. 6. februar 1961: ”Foreningen af et umådeligt militært etablerment og en stor våbenindustri er ny i den amerikanske erfaring” - det er det militær-industrielle kompleks.” Han blev forskrækket over hvilket uhyre han selv havde været med til fostre, og hvor det kunne bevæge sig hen. Oprindeligt er ”det militær-industrielle kompleks hans benævnelse.

Johnson konkluderer, at ideen/strategien i ”The National Security Council Report” er fejlagtig. Det bl.a., fordi hele det militær-industrielle kompleks dræner det civile produktionsapparat for hjernekræfter og aktiviteter. Han siger endvidere: ”Historikeren Thomas E. Woods JJ [notorisk ekspert på det amerikanske produktions apparat] gør den iagttagelse, at igennem 50'erne og 60'erne, bliver to tredjedele af research talentet tappet over i den militære sektor”.

Johnson hævder, at denne erosion af det amerikanske civile produktionsapparat er fortsat frem til i dag. Produktionsapparatet er af selvsamme årsag ikke blevet tilstrækkelig udviklet. Dette har medført, at store dele af USA's maskinværktøj er dybt forældet og nedslidt i forhold til andre førende industrinationers. Nu importerer USA derfor i stor stil maskiner til allehånde formål fra andre lande spændende fra proton accelerators til radiologisk terapi til biler og trucks m.v. Dette er en afgørende årsag til at USA nu hvad handelsbalancen angår (et af de vigtigste instrumenter til at måle et lands rigdom på) ligger langt nede i den tunge ende af skalaen og hører til blandt verdens største skyldnerlande og en vigtig medvirkende årsag til den nuværende krise, som bl.a. har sit udspring i den militær-industrielle produktion og udgifter til baseimperiet.

Han skriver: ”De Neokonservative i det Hvide Hus og Pentagon var så oversmarte at de udmanøvrerede sig selv. De fejlede ved endog ikke at kunne give et svar på problemet med hvordan deres planer om imperialistiske krige og global dominans skulle finansieres. Som resultat af dette, på vej ind i 2008, befinder USA sig i den anormale situation, at det er ude af stand til at betale for sin egen ophøjede levestandard eller dets ødsle overdrevne store militær etablerment. Dets regering gør ikke engang forsøg på at reducere udgifterne ved at opretholde gigantiske krigsklare hære, at erstatte det udstyr, som syv års krige har ødelagt eller slidt ned, eller at forberede krige i det ydre rum mod ukendte fjender. Regnskabet for det militær-industrielle kompleks nærmer sig medens krigen i Irak og Afghanistan buldrer derudad”.

I USA har disse forhold været med til at underminere den amerikanske infrastruktur som f.eks sundheds- og uddannelsessystemet. Johnson siger: "Vores offentlige uddannelsessystem er blevet alarmerende forringet, vi har fejlet ved ikke at sørge for sundhed til alle vore medborgere og negligeret vores ansvar som verdens førende forurener".

Chalmers Johnsons analyser bliver støttet af mange andre anerkendte historikere og økonomer i USA.

Nobelpristageren 2003 i økonomi, tidligere cheføkonom i Verdensbanken Joseph Stiglits og økonomen Linda Bilmes er i 2008 udkommet med bogen "The Three Trillion Dollar War". I denne bog redegøres bl.a. for udgifter, som Bush administrationen har skjult i deres krigsbudgetter, f.eks langtidpleje af de mange skadede og handicappede fra krigsskuepladserne. Til trods for mange døde amerikanske soldater er der på grund af forbedret medicinsk udstyr langt flere overlevende end i tidligere krige, men mange af dem er alligevel stadig svært fysisk og psykisk skadede og kræver pleje. Og da krigen jo stadig fortsætter, vil der komme endnu flere til, hvilket vil belaste USA's økonomi kraftigt langt ind i fremtiden, fortæller de. I bogen fortælles også, at USA havde håbet på at kunne betale af på sin store gæld til andre lande, bl.a. Kina, via olietyverier i Irak. Et forsøg, der er faldet uheldigt ud, da udbyttet ikke var så stort som forventet - tilstrækkelige forsyninger kunne ikke fremskaffes, grundet det kaos, som man selv har skabt i Irak. Hvad der yderligere belaster økonomien er, at oliprisen per tønde, siden 2003, er steget fra 25 - 100 dollars, en pæn del af denne pristigning skyldes krigen, hævder de.

Top 10 for hvem der spenderer mest på militæret og de omtrentlige beløb landene budgetterer med for deres militær etableringer, ser således ud

1. USA (finansåret 08 budgettet)	623 billioner dollars
2. Kina 2004	65 billioner dollars
3. Rusland	50 billioner dollars
4. Frankrig	45 billioner dollars
5. Storbritanien	42.08 billioner dollars
6. Japan (2007)	41.75 billioner dollars
7. Tyskland (2003)	35.05 billioner dollars
8. Italien (2003)	28.02 billioner dollars
9. Syd Korea (2003)	21.01 billioner dollars
10. Indien (estimeret)	19 billioner dollars

Verdens totale militære udgifter (2004 estimeret) 1. 100 billioner dollars
Verdens totale (minus USA) 500 billioner dollars

Til forståelse af tallene i teksten: På engelsk er en billion lig med tusinde millioner, som på dansk kaldes en milliard. For at forstå tallenes astronomiske størrelse, skal vi så igen omregne tallene fra U.S. dollars til DK.kr.

Andre skjulte udgifter, som der nævnes, er forsikringer til civile kontraktavere i Irak og Afghanistan, som USA har forpligtet sig til at betale via arbejdsministeriet. Som kompensation for den dårlige økonomi på grund af krigen, har USA's Statsbank "The Federal Reserve" ladet likviditeten flyde, hvilket bl.a. har medvirket til den nuværende krise på boligmarkedet, siger Joseph Stiglits og Linda Bilmes.

Citaterne fra Johnson, stammer fra artiklen "Going Bankrupt" Tom. dispatch.com januar 2008.

Chalmers Johnson

Den enes terrorist er naturligvis den andens frihedsskæmper, og hvad amerikanske funktionærer fordømmer som uprovokerede angreb på dets uskyldige borgere, er ofte ment som gengæld for tidligere amerikanske imperialistiske handlinger. Terrorister angriber uskyldige og forsvarsløse amerikanske mål, præcis fordi amerikanske soldater og søfolk, der affyrer krydsermissiler fra skibe på havet eller siddende i B-52 bombefly i ekstreme højder eller støtter brutale og repressive regimer fra Washington forekommer usårlige. Som medlemmer af the Defence Science Board skrev i en 1997 rapport til the Undersecretary of Defence for Acquisition and Technology, "Historiske data udviser en klar korrelation mellem amerikansk indblanding i internationale situationer og stigning i terroristangreb mod USA. Desuden medfører den militære asymmetri, der nægter stater evnen til at engagere sig i åbne angreb på USA, brugen af transnationale aktører (dvs. terrorister fra et land der angriber i et andet)"

Chalmers Johnson

Al - Nakba

Israelske bosættere
forskanset bag pigtråd

Starten på 60 års etnisk udrensning

2008 er 60-året for staten Israels oprettelse. Det er samtidig 60-året for en massiv fordrivelse af palæstinensere. 2008 er også året, hvor den danske stat kriminaliserer mennesker, som støtter én af de længstlevende, sekulære palæstinensiske befrielsesbevægelser, PLFP

Med Israels oprettelse i 1948, fik den zionistiske bevægelse opfyldt sit mål om en jødisk stat i Palæstina. Israelsk militær og private terrorgrupper invaderede herefter over 400 landsbyer, jævned dem med jorden, beboerne blev myrdet, voldtaget og fordrevet. Af en samlet befolkning på 1,2 millioner blev 750.000 palæstinensere fordrevet til et liv som statsløse flygtninge i Libanon, Syrien og Jordan. Året 1948 blev siden betegnet som "Katastrofen", på arabisk Al-Nakba.

Flygtningene fra 1948 og de over 200.000, som yderligere blev tvunget på flugt i Junikrigen 1967, kom til at udgøre kernen i den israelsk-palæstinensiske konflikt.

Flugten fra Ayn Al-Zaytoun

Sammen med sin familie måtte

Aysha Rifay også flygte fra sin landsby, Ayn Al-Zaytoun, og 60 år efter bor hun fortsat i en flygtningelejr i Damaskus. Historien, hun fortæller, kan alle overlevende fortælle:

"Jøderne tog til Palæstina og bosatte sig i kibbutzer i nærheden af palæstinensiske byer og landsbyer. Jeg husker stadig belejringen af vores landsby, som startede syv måneder før Al-Nakba. Folk måtte snige sig ud og ind af landsbyen samtidig med, at zionisterne skød fra Ayn-Zitim bosættelsen på alt, der bevægede sig. Bosættelsen lå på en høj og havde udsyn over vores landsby. Selv om landsbyen kun havde nogle få tjekiske og canadiske geværer, skiftedes de unge mænd til at holde vagt og fik zionisterne til at holde sig udenfor landsbyen.

Vi sov, men omkring klokken et om natten hørte vi et højt brag fra udkanten af landsbyen. Vi vågnede af chokket, min far fandt geværet frem og beordrede os ned i kælderen, og uden skjorte tog han ud til de unge vagter i udkanten af byen. Han fandt kun 2, en der havde fået chok af den første bombe og en anden, hvis gevær-

lås havde sat sig fast. Andre fandt han ikke. Samtidig med at bombningen blev mere kraftig, løb han tilbage for at gemme os et andet sted, men bombningen af byen blev så kraftig, at vi blev nødt til at forlade byen. Vi løb og løb. Bag mig så jeg lysende bomber faldt overalt.

Vi gik til den libanesiske grænse, og blev af libanesiske lastbiler kørt til Beirut. Senere blev vi fragtet til Hama i Syrien, som kvæg stuvet sammen i togvogne.

Nogle af de unge mænd, som beskyttede landsbyen blev tilbage sammen med flere familier, og mange af de gamle. Zionisterne besatte vores landsby samme morgen og samlede alle de tilbageværende på byens mosképlads. Zionisterne udvalgte 30 mænd mellem 20 og 40 år og sagde, de ville sprænge moskeen med de 30 mænd i luften, hvis de arabiske hære kom palæstinenserne til undsætning.

De 30 unge mænd var der ingen, der så mere. Vi hørte de alle var blevet myrdet. Nogle siger, de blev brændt, andre siger, de blev tvunget til at grave deres egen grav for derefter at blive skudt.

De gamle fra landsbyen blev fragtet til Libanons grænse på samme måde, som man transporterer sten. De, der havde held til at flygte, overlevede, de andre blev dræbt og brændt. Med sprængstoffer og bulldozere blev vores landsby fjernet fra landkortet ”.

Et redskab for imperialismen

Zionisterne viste et særligt talent for at indgå alliancer med de skiftende imperialistiske magthavere til støtte for deres egne mål, først osmannerne, senere englænderne. Storbritanniens samarbejde med de zionistiske bevægelser frem til 1948 betød bl.a., at de zionistiske terrorgrupper Palmac, Hagana og Stern blev styrket, da de gradvis fik mulighed for at overtage de britiske militærposter og våbenlagre. Derefter blev især USA og dets olieinteresser den zionistiske stats garant – med enorme og uafbrudte overførsler af dollars og avancerede våben, inklusive atomvåbenteknologi.

End ikke de grænser, som FN's generalforsamling i 1947 definerede med tildelingen af 56 % af det historiske Palæstinas jord til den jødisk-zionistiske stat, har Israel respekteret. Alligevel blev Israel anerkendt af en række vestlige lande, herunder Danmark.

Under Al-Nakba, ”Katastrofen”, blev yderligere 20 % palæstinensisk jord inddraget, og i staten Israel var nu kun 150.000 palæstinensere tilbage. Fra 1948 til 1953 blev der bygget 370 nye jødiske bosættelser. Fra 1948 til 1967 indvandrede 1,3 millioner jøder til Israel fra Afrika, Asien, Europa og USA. Samtidig nægtede Israel at lade de fordrevne palæstinensere vende tilbage. Fortsatte kampe mellem palæstinensere og Israel reducerede yderligere det

palæstinensiske område, og ved starten af Junikrigen i 1967 var kun Gaza, Vestbredden og Østjerusalem tilbage

Junikrigen, PLO og PFLP

Disse områder - plus Sinai og Golanhøjderne - blev besat af Israel under under Seks-dages krigen. Hele det historiske Palæstina kom under israelsk kontrol. Palæstinenserne var stort set fordrevet. De, der tidligere havde søgt ly på Vestbredden og i Gaza, var atter på flugt, og nye hundredetusinder, som havde deres hjem i de nye besatte områder, sluttede sig til flygtningestrømmen. De, der ikke flygtede, blev gjort politisk umyndige og økonomisk afhængige borgere i de besatte områder.

De arabiske staters nederlag gjorde det klart for palæstinenserne, at de kun havde sig selv at stole på. Efter krigen i 67' overtog palæstinenserne selv kontrollen med det PLO (Organisationen til Palæstinas Befrielse), som de arabiske stater havde dannet i 1964. Det palæstinensiske folk oprettede dermed egne politiske og militære ledelser. Kampen mod Israels besættelse tog nu også form af organiseret væbnet guerrillakamp. PLFP, Folkefronten til Palæstinas Befrielse, under nyligt afdøde George Habash' ledelse,

ernæststørste medlemsorganisation i PLO - efter Arafats Al Fatah.

Statsterror og fortsat kolonisering

Fra 1967 og til i dag har særlige enheder i det israelske militær systematisk myrdet flere hundrede palæstinensiske ledere, og det har ikke været en hindring, at mordene ofte måtte foregå i udlandet.

I dag er en lang række af selvstyrets folkevalgte medlemmer enten myrdet eller fængslet. 750.000 palæstinensere har været fængslet fra 1967 til i dag, og tusinder af civile - børn og voksne - er dræbt eller lemlæstet. Dagligdagen i de besatte områder er præget af vilkårlige angreb fra tungt militær, chikaner, drab og nedrivning af huse. Siden 1967 har alle israelske regeringer uden undtagelse investeret betydelige ressourcer i at oprette og udvide bosættelser i de besatte områder. I dag lever omkring 400.000 israelske statsborgere i cirka 400 bosættelser på Vestbredden og i Østjerusalem.

Med juridiske tricks, bureaukratiske love og aktiv støtte fra militæret, er det lykkedes at tage kontrol med mere end 50 procent af jorden på Vestbredden til bosættelser. De ændringer Israel har gennemført på Vestbreddens

Apartheid muren

landkort - senest med rejsningen af en otte meter høj mur - for at adskille palæstinensere fra Israel og bosætteerne, har forvandlet de palæstinensiske områder til isolerede øer, bantustans. Det er en bevidst ødelæggelse af muligheden for en uafhængig, levedygtig palæstinensisk stat, som en del af palæstinenserne ret til selvbestemmelse.

Samkvem med undertrykkerne

I juni 2000 indgik EU og Israel en associeringsaftale, som garanterer parterne gensidige handelsbegunstigelser og toldfrihed. Forudsætningen for aftalen står på første side: "Forbindelserne mellem parterne samt alle bestemmelserne i denne aftale bygger på respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper, som ligger til grund for deres interne og internationale politik, og som udgør et væsentligt element af aftale"...

Flere i EU parlamentarikere har forsøgt at omstøde aftalen, fordi forudsætningerne ikke er til stede, men intet er sket.

Den Internationale domstol i Haag afgjorde 9. juli 2004 med stemmerne 14-1, at "opførelsen af muren, som bygges af besættelsesmagten Israel i det besatte område samt i og omkring Østjerusalem... er i strid med international lov. Opførelsen af muren er en alvorlig hindring for, at det palæstinensiske folk kan udøve sin selvbestemmelsesret".

Efterfølgende vedtog FN's generalforsamling en appel til alle medlemslandene om at iværksætte sanktioner mod Israel. Intet er sket - bortset fra at Israel øjeblikkeligt meddelte, at det ikke vil rette sig efter domstolens afgørelse. Heller ikke tidligere FN-resolutioner om palæstinen-

siske flygtnings ret til at vende tilbage eller med krav om israelsk tilbagetrækning fra besatte områder er blevet efterlevet (resolutionerne 194 og 242, red.) Og USA og EU har ikke på nogen måde tvunget Israel til at følge ordre.

Den omvendte verden

Under dække af "kamp mod terrorisme" prøver de vestlige regeringer endnu en gang at afskære mulighederne for at det palæstinensiske folk kan få den nødvendige støtte til kampen for et frit Palæstina. Det sidste forsøg på chikane, den skærpede anti-terrorlov, som EU-regeringerne har kopieret fra USA og vedtaget i alle medlemslandene, gør det kriminelt at støtte det palæstinensiske folk kamp mod den ulovlige besættelse.

Israels koloniseringspolitik, som FN's generalforsamling fortsat næsten énstemmigt fordømmer, anfægtes dog ikke af USA og EU. Ordet 'terror' er bandlyst, når det gælder de forbrydelser, Israel har begået gennem 60 år. Omvendt er det nu kriminelt at støtte en kamp, som i følge international ret er legitim. Den danske regering er, for at støtte Israels ulovlige besættelse og den systematiske etniske udrensning, gået så vidt, at

danske statsborgere, som aktivt støtter det palæstinensiske folks ret til modstand, dømmes som terrorister og fængsles. Samtidig udbygges samkvemet mellem Israel og den danske stat uden skelen til Israels systematiske terror mod et helt folk.

Det er nu 60 år siden Al-Nakba, "Katastrofen", fandt sted. Generationer, i dag 5 millioner palæstinensere, har levet hele deres liv - eller det meste af det - under kummerlige forhold i flygtningelejre på hjælpeorganisationernes nåde.

Det er ikke lykket Israel at knægte dem. De holder fast på deres palæstinensiske identitet, og kravet om retten til at vende hjem er stadig usvækket.

Referencer:

Palæstina Orientering. Udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening, Boykot Israel Kampagnen, Internationalt Forum, rubrikken: Emnegrupper/ Mellemøstengruppen. För ett demokratiskt Palestina. Udgivet af Palestinagruppen i Stockholm/ Ordfront, 1972. Ordfront: Nätverket bojkotta Israel,

For et frit Palæstina

Blood & Honour

Lort i spilledåsen

Den 27. august 2008 gennemførte det tyske forbundspoliti, BKA og statsadvokaturen i Frankfurt/M i samarbejde med dansk og finsk politi en storstilet aktion i Nordsjælland og Finland mod kendte distributører af tysk nazi-musik.

Baggrunden for politiaktionen var, at justitsmyndighederne i Frankfurt i maj 2008 havde udstedt en arrestordre mod en tysk statsborger, som bor i Danmark og en dansker for mistanke om "Volksverhetzung" (hetz mod bestemte befolkningsgrupper, som er forbudt i Tyskland), voldsforherligelse og medlemsskab af en kriminel forening. De to sigtede blev som ansvarlige for det højreekstremistiske musikdistributionsfirma, Celtic Moon beskyldt for at producere og distribuere illegal nazimusik som f.eks. "Kommando Freisler - geheime Reichssache". De har benyttet sig af en medskyldig i Australien, som producerede CD'erne i Australien og sendte dem til Danmark, hvorfra de distribueredes videre. De to sigtede

har forbindelser til hele det tyske nazi-musikmiljø.

Politiet i Finland har ligeledes gennemført aktioner mod ansvarlige i Werwolf Records, som har et tæt samarbejde med Celtic Moon.

Den internationale politiaktion var ifølge tysk politi kulminationen på mere end tre års efterforskning i sagen.

Nazi musikproducenterne fra Danmark

Igennem mange år har Danmark været kendt som et fristed for den ekstremt højreorienterede musikscene og kerneland i det internationale nazi-netværk. Det skyldes ikke kun beliggenheden mellem Tyskland og de skandinaviske lande, men også den liberale danske lovgivning, som den danske stat udviser. I modsætning til Tyskland er det ikke forbudt at producere og distribuere nazi-musik. Allerede i 50'erne og 60'erne blev der udvekslet materiale fra Danmark. Dengang var det fortrinsvis små bøger og dårligt trykte tidsskrifter, der blev smuglet ind

i Tyskland. Senere blev det musik og videoer. Det var først omkring 1983 at man blev opmærksom på pladeselskaber som Rock-O-Rama, ejet af Herbert Egholdt fra København, bevidst udbredte nazi-musik. I 1979 blev de første skin-musikgrupper dannet, og de første plader udkom med tyske nazibands som f.eks. Böhsen Onkelz fra Frankfurt. I dag udgiver bl.a. Werwolf- og Nordvind Records nazi-musik med titler som f.eks. "Die Deutschen kommen". I hver grænseregion findes der efterhånden nazi-netværk, som organiserer udvekslingen af nazi-musik, information eller våben. Det giver et stort spillerum til udbredelse af racistisk, antisemitisk og homofobisk hetz, hvor musikken er kommet til at spille en mere og mere betydningsfuld rolle.

Produktionsomkostningerne for en CD er 2-3 euro, men salgsprisen ligger på 13-15 euro. Det betyder en anseelig sum penge, som tilføres det nazistiske miljø og dermed Blood & Honour. I Tysk-

Hess march i Køge 1997

land er der mere end 80 forhandlere, og omsætningen er årligt mere end 500.000 euro. Over 100 tyske nazi-skinhead-bands har siden 1991 produceret mere end 500 Nazi CDere med et oplag på mellem 100 og 15.000 eksemplarer. CDerne bliver fremstillet i Taiwan, Thailand, Tjekkiet, Massachusetts i USA og Milano i Italien.

Den tyske efterretningstjeneste har før peget på Danmark som hoveddistributør af racistisk propaganda-rock, som især fandt vejen til markedet i Tyskland. Det er sjældent lykkedes for dansk politi at få ram på salget af nazi-musik og -videoer. I midten 1990'erne udgav NS 88 en række videoer, som de kaldte Kriegsberichte. I Kriegsberichte. Vol.4 udpegedes 4 navngivne danske antiracister, som NS88 mente skulle henrettes med nakkeskud. Selv om Demos anmeldte videoen kom det aldrig til en retssag. Ved ransagninger i 1998 beslaglagde de svenske myndigheder et kundekartotek med over 8000 navne og adresser. Der var kunder i 46 lande med Tyskland på en førsteplads, med over 5000 registrerede kunder. Beslaglæggelserne førte til sigtelser mod bl.a. Marcel Schilf. Sagen blev droppet pga. forældelse, og Marcel Schilf selv døde inden der blev rejst sigtelse.

Blood & Honour Denmark - en militaristisk gren af nynazismen.

Blood & Honour er et verdensomspændende nazistisk netværk, som er samlingssted for de militante nazister. Den danske afdeling af B&H stod første gang offentligt frem under Rudolph Hess-marchen i Køge i 1997.

Hvidvaskning af penge og våben hører med til forretningen Blood & Honour. Det betyder at kontakterne rækker langt ind i forskellige kriminelle miljøer. På et møde i Tyskland i oktober 1998 blev det besluttet, at Blood & Honour skulle være mere end blot en musikbevægelse. De vil have en væbnet kamp.

Blood & Honour er kendt for at samarbejde lokalt med de mest

voldelige fascistiske organisationer. Oprindeligt var Blood & Honour en nazistisk ungdomsbevægelse/subkultur, der gennem nazi-musikken skulle rekruttere til moderpartierne. Musikken og koncerterne spiller en vigtig rolle i rekruttering af nye medlemmer. Teksterne er stærkt racistiske og voldsforherligende. Ved koncerterne er der et særligt ritual, hvor publikum hyppigt råber Sieg heil. Ved salg af CDere, klistermærker og lignende tjenes der masser af penge. Først blev der dannet søsterorganisationer i Storbritannien, siden kom Danmark til.

Dansk-tyske Marcel Schilf var internationalt kendt som en af hovedmændene bag udbredelsen af nazi-musik på CD og video.

I 1997 blev pladeforretningen No Mercy Records Kiel ransaget. Der blev beslaglagt 31. 000 CDere fra NS88. Det var NS88 der senere kom til at hedde Blood & Honour

Marcel Schilf blev født i delstaten Brandenburg i Tyskland, men flyttede til Birkerød i 1981, da hans mor blev dansk gift. Marcel Schilf samarbejdede med norske Eric Blücher, som bl.a. drev Ragnarock Records. De opbyggede en række postordrefirmaer, der distribuerede nazi-musik og -merchandise til Tyskland via bl.a. en postboks i Kollund i Sønderjylland. Der blev dengang oprettet en forsyningslinje fra Sverige gennem Danmark til Tyskland. (jf. Demos udgivelsen Forsyningslinje Nord]. Da Marcel Schilf døde i 2001, brød den skandinaviske afdeling sammen, og mange danske nazister forlod bevægelsen.

Kone og selskab overtages af Kasper Krøner

Kasper Krøner, en af de danske B&H-ledere, flyttede efter Marcel Schilfs død ind hos enken uden for Helsingborg og fortsatte en del af Schilfs udgivervirksomhed under firmanavnet Celtic Moon. Kasper Krøner er tidligere dømt for groft overfald, som han udførte sammen med en anden kendt dansk nazist. Kasper Krøner har et tæt samarbejde med det svenske Kamratforbundet Klippan, en nazistisk kammeratskabsgruppe. Han har tæt kontakt til National-socialistisk Front (NSF) og Nationaldemokraterna i hele Skåne.

Musikvirksomheden drives konstant af den samme personkreds under de to skiftende navne, Nordwind og Celtic Moon og ender under betegnelsen Nordvind Records, som overtages af de 2 danske Blood & Honour medlemmer Kasper Krøner og Flemming Muff Christiansen. Den historiske tilknytning til Marcel Schilfs produktionscenter af video og CDere har stor betydning for Nordvind Records kontaktflade i Nordeuropa. De ledende folk af Nordvind Records har gode internationale forbindelser til Tyskland, som giver adgang til politiske kontakter i hele Tyskland, herunder ledende tyske nazister.

En af dem er Thorsten Heise, medlem af hovedbestyrelsen i det tyske parti NPD (National Partei Deutschlands) og bindeled mellem partiet og den militante nazibevægelse. I forbindelse med de seneste anholdelser i Danmark blev der den 3. september gennemført en ransagning hos Heise. Baggrunden for ransagningen var politiets formodning om, at Heise distribuerer forbudt nazimusik og at han kan sættes i forbindelse med de to varetægtsfængslede i Danmark. Tilbage i oktober 2007 blev der ligeledes gennemført ransagning hos ham. Her blev der beslaglagt forbudte nazi CDere

og våben. Heise blev i december 2007 idømt 1 års betinget fængsel for hetz mod bestemte befolkningsgrupper. Desuden er han tidligere dømt flere gange bl.a. for grov legemsbeskadigelse. Ifølge det tyske efterretningsvæsen har Heise i årevis spillet en afgørende rolle i nazimiljøet.

Flemming Muff Christiansen er også en af de ledende figurer fra Blood & Honour. Ligesom Kasper Krøner har også han en fortid i Dansk Fronts ledelse. Han beskæftiger sig mest med pladesalget i Nordvind Records. Hans stedfar havde på et tidspunkt lejet et lager på Rågelejevej i Vejby, men blev smidt ud, da det blev opdaget, at han opbevarede øl og fyrværkeri. Flemming Muff Christiansen hentede varerne fra lageret, når han skulle til møder i Dansk Front. Nordvind Records brugte lageret til opbevaring af CDere, T-shirts og merchandise.

Nordwind Records

Nordvind Records startede officielt op i efteråret 2005, og lederne er Kasper Krøner og Flemming Muff Christiansen. Firmaet Nordvind Records er registreret på postboks 545 i Helsingborg oprindeligt under navnet Trøjbutiken i Nordvästskåne. Nordvind er den moderne udgave af de tidligere labels NS88 og NS Records. Det var NS88 som samarbejdede med DNSB, og som udviklede sig til Blood & Honour-Division.

Hess march Kolding 2005. I midten Kasper Krøner
Stephan Günther (th.) og Jonas Andersson fra NSF (tv.)

Hos Nordvind finder du klassiske nazirock CDere. Også plader fra NS88 (National Socialisme Heil Hitler, H er det 8. bogstav i alfabetet), NS Records, Celtic Moon og Nordwind. CDere, som blev produceret i halvfemserne. Som et af de eneste selskaber producerer Nordvind Records også selv sine plader, og markedet er hele Nordeuropa. Der omsættes for mange hundredetusinder af kroner.

Flemming Muff Christiansen ved Dansk Front demonstration i Svendborg

Tusindvis af nazi CDere og merchandise bliver hvert år afsendt fra postboks adresser i Danmark. Kasper Krøner har selv udtalt til pressen: Det er simpelthen mest effektivt at lave en CD med et lækkert cover og noget god musik, hvis man vil nå de unge med et budskab i dag.

Ransagning i Sverige

April 2001 blev et stort parti CDere fragtet til Stockholm af svenske Magnus "Terror" Olsson fra Blood & Honour. Undervejs blev han anholdt for ulovlig våbenbesiddelse. Der var automatvåben og sprængstoffer i bilen. Olsson fik et års fængsel. Stephan Günther fra Nordisches Hilfswerk nåede at forlade bilen inden politiet ransagede den. Den tyske statsborger Stephan Günther er ligesom Kasper Krøner aktiv i Blood & Honour Scandinavia, og de to har et særdeles tæt samarbejde. Det var dem der arrangerede Hess-marchen for at markere Rudolf Hess dødsdag i Kolding 20. august 2005. Syv blev anholdt for ulovlig våbenbesiddelse. Fem af dem var tyskere.

Nordisches Hilfswerk

Nordisches Hilfswerk er et lille netværk for tyske nazister, der bor i de skandinaviske lande eller er efterkommere af tyske nazister. Nordisches Hilfswerk har en helt central rolle, når det gælder booking og kontakt til nazistiske bands og musikere mellem Skandinavien og Tyskland. Nordisches Hilfswerk

er officielt en nyhedsportal på internettet, hvor det vigtigste arbejde er den tysksprogede hjemmeside. Der opdateres med nyheder fra Skandinavien både om indvandrerkriminalitet, skandinavisk kultur og venstreorienterede demonstrationer. Hjemmesiden har Nordisches Hilfswerk fået hjælp til at lave af folk fra Dansk Front. I praksis bestyres den alene af Stephan Günther. Han er i midten af trediverne og kalder sig også for Peter Svendsen. Stephan Günther har boet på flere adresser i København inklusiv Flemming Muff Christiansens gamle lejlighed i Københavns sydvest-kvarter. Tidligere samarbejdede han med Marcel Schilf, mens han boede i Helsingborg. Han skriver for svenske Info14 og lavede på et tidspunkt en rapport fra et møde i det tyske nazi-parti NPD, med underskriften "Stephan - Blood & Honour Scandinavia". Talere ved Blood & Honours Hess-march i Hillerød i 2001 var Kasper Krøner og Stephan Günther. De har kontakterne til de svenske nazi-grupper og har i mange år haft gode personlige forbindelser til de helt centrale organisatorer i den tyske nazi-bevægelse. Stephan Günther har kontakterne til tyske nazi musikgrupper og managere. Det er også ham, der har sørget for, at en masse tyske nazi bands har optrådt i Danmark - efter demonstrationer og ved fester og arrangementer for Dansk Front og DNSB.

Det er på grund af Stephan Günthers adresse i Danmark, og fordi Nordisches Hilfswerks hjemmeside ligger på svenske Info14s server, at han kan undgå den strammere tyske racismelovgivning. Han har et stort netværk fra DNSB og Dansk Front i Danmark over Info-14, NSF og Svenska Motståndsrörelsen (SMR) i Sverige til NPD, Freie Kameradschaften, Club88 og det tidligere Blood & Honour i Tyskland. Stephan Günther er bosat i København og har opholdt sig fast i Skandinavien siden 2000. Han er den vigtigste centrale person, når skandinaviske eller tyske nazi-grupper ønsker besøg af bands, som spiller racistisk nazi musik.

Stephan Günther har formået på trods af interne magtkampe og sin tilknytning til Blood & Honour at være venner med alle. Således optrådte han som mægler, da der ved en nazifest i Tyskland opstod en konflikt mellem en Dansk Front nazist og et DNSB-medlem.

Nazi musik miljøet i Skandinavien er ikke ret stort, derfor får Stephan Günther så stor vigtighed i formidlingen af kontakt til tyske bands. Også hans sprogkundskaber har betydning, idet ikke ret mange nazister taler særligt godt tysk.

Ingen opfatter de danske nazister og det omkringliggende miljø som værende farlige for den danske samfundsorden. Men det, som vi skal være bekymrede for, er den vold, der retter sig mod forskellige mindretal, og deres bevidste forsøg på at skabe en racistisk ungdomskultur

Blood & Honour

Blood & Honour er et ultra voldeligt netværk. En Division for hvert land. Det består af en række nazibands, postordrefirmaer og tidsskrifter. Enkelt personer kan ikke blive medlemmer, vejen er optagelse i en eksisterende gruppe eller dan-

nelse af en ny gruppe, der så skal godkendes. Blood & Honour er grundlagt i 1980'erne af Ian Stuart Donaldson fra bandet Skrewdriver. Han omkom ved en trafikulykke i september 1993. Han var Blood & Honours ubestridte leder, og hans død udløste en kamp om arven, som har accelereret siden. Han og det opløste Skrewdriver har i dag kultstatus i hele naziskin-verdenen. Alle partier påberåber sig, at de handler i hans ånd, mens de tæsker løs på hinanden. Siden 1993 er der vokset konkurrenter til Blood & Honour frem. Resistance i USA og Nordland i Sverige. De 3 krigeres internt med beskudte midler - løgne, falske skrivelser, trusler, angreb på hinandens arrangementer og butikker, overfald, genbankning og mindst et mord.

Eksempel på tekst, hvor indholdet er ulovligt ifølge tysk lov

Fra Kommando Freisler:
Im Wagen vor mir
Im Wagen vor mir fährt grad der Zentralrat, in einer Limosine sitzt er drin. Er fährt ganz stolz durch Deutschland, und sammelt unser Geld. Weils alles ist was diesem Schwein gefällt.

Die Taschen voll mit unserm deutschen Euro, wenn ich so was sehe wird mir schlecht. Doch irgendwann da bringen wir die ganzen Schweine um, die hams verdient das wäre nur gerecht.

Wir werden keinen dieser Brut vergessen, ein jeder kriegt ganz einfach was er braucht. Erschiessen und erhängen, und dann allesamt verbrennen, und nicht nur hier in andern Ländern auch.

Rada da da rada da da da. Rada da da rada da da da. Rada da da rada da da da.

Und gibt es auf der Welt dann keinen Jud mehr, wird unser Deutschland endlich wieder frei. Dann hohlen wir uns Polen, was sie uns einst gestohlen, und die SS ist wieder mit dabei.

Es wird dann einen neuen Führer geben! HEIL! Der macht das Leben wieder lebenswert. Und jeder deutsche kann dann wieder auf die Straße gehn, und alle werden treu zur Heimat stehn. Und jeder deutsche kann dann wieder auf die Straße gehn, und überall werden Hitlerfahnen wehn.

Teksten hetzer mod jøder, Volkverhetzung, hvilket er forbudt. Desuden hylder den Hitler og hagekorset, som også er forbudt.

Das Giftgas (udpluk)

Sie nahmen ne Menge Leichen, klebten drannengelben Stern. Das warn zwar keine Juden aber diese Info ist intern. Davon machten sie dann Fotos und schickten sie in die ganze Welt. Der deutsche war der böse, der Ami war der Held.

Ja man muss zuerst dass Giftgas in die Kammer füllen. Und um dass ganze einen schicken Schleier hüllen. Mit ner Brause und nem Abfluss, wie ne Dusche sieht dass aus. Und fertig ist der Holocaust.

Den Holocaust gabs nie, dass weiss ich heut genau. Drum erzähl ich es auch jedem, jedem Mann und jeder Frau. Die Geschichte wird sich ändern, ja das glaub ich gewiss. Und dann ist endlich Schluss mit dem Beschiss.

Ja man muss die Stirne bieten dieser Lügenbrut. Und für die Wahrheit kämpfen, wenns sein muss bis aufs Blut. Und wenn es dann vollbracht, ist unser Volk endlich frei. Und Schluss mit der Judentyranei.

Her handler teksten om, at holocaust aldrig har fundet sted. Benægtelse af holocaust er forbudt.

Tyske musikforhandlere

2hard4u-Records
2yt4u-Records
4uvinyl-Versand
8 mal 11 Versand
Adler-Versand

Asgard Versand

Ausser Kontrolle
Backstreet Noise
Backstreetwear
Beer 4 war Records
Crimestore
Der Versand
Deutsche Stimme Versand

DIM Records
East Coast Corner

Einherjer
ENOS 24

EOK Versand
Fight Back Records

First Class Streetwear
Front Records
Frontline Versand

Ganghouse

Germania Shop

Germania Versand
Gjallarhorn Klangschmiede
Hagal Records
hate-front

Hate-Hate

Last Resort Store

Levensboom

Maxh8
Merchant of death

Molokoplus Versand
Multiplex Musica
Nationaler Medienversand
Nebelklang
Neuteutonia

Nordahl Versand
 Nordian
 Nordic Flame
 Nordost Versand
 NW Versand99723
 Odinesey Mailorder

Ohrwurm Records
 On the Streets
 OPOS Records

Patria Versand

PC Records
 Ppro Violence Mmusic

RACords
 Ragnarök

Ragnarök Records

Rascal
 Rebel Records
 Resistore

Revolution Records

Rock Nord
 Rock-O-Rama
 Rödberg
 S. H. O. G. GbR

SB Versand

Schwarze Sonne Versand
 Sleipnir Shop
 Streetfight Records
 Streetwear Tostedt

Sturmversand 24

Temple of Football
 Totenkopf Versand
 Until the end Records
 Ur-Europa
 V7 Versand

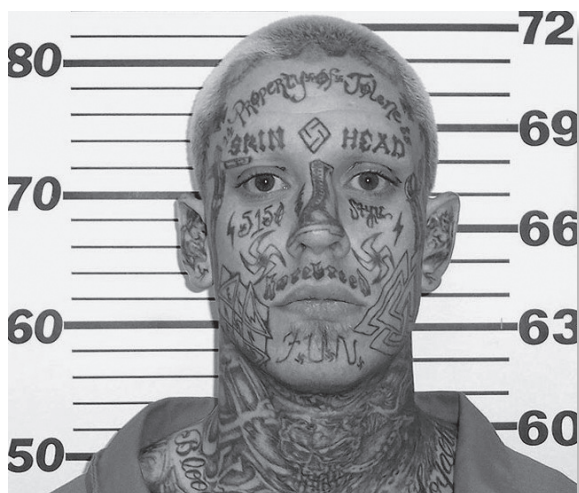
Versand der Bewegung
 WB Versand
 Wearwolf Shop

Wewelsburg Records
 Whitenoise Records

Wikinger Versand

Wolfszeit
 Wotan Versand

Z-Versand
 Zum Thingplatz
 Staatsfeind Versand

Østrig

Jörg Haider, leder af det østrigske højreparti Alliancen for Østrigs Fremtid (BZÖ) er blevet dræbt ved en bilulykke den 11.10. 2008.

Ved det østrigske parlamentsvalg i september måned fik Haider 12 procent af stemmerne, hvilket er en tredobling siden sidste valg. Højrefløjten opnåede hele 30 procent.

Haider var stifter af Østrigs Frihedsparti (FPÖ), som efter valget i 2000 dannede en koalitionsregering sammen med det konservative parti.

Haider var kendt for sine højreekstremer og fremmedfjendske udtalelser, og han var heller ikke bleg for at tale rosende om Nazi-Tysklands SS'ere.

Forbudte nazi-organisationer i Tyskland	Årstal for forbuddet
Deutsche Sozialistische Partei	1951
Bund junger Deutscher	1951
Bund der Schaffenden	1952
Bund für Deutschlands Erneuerung	1952
Bund für Wahrheit und Recht	1952
Deutsche Arbeiter-Partei	1952
Deutscher Arbeiterverband	1952
Arbeitsgemeinschaft Nation Europa	1953
Arbeitsgemeinschaft nie vergessene Heimat	1953
Bund Deutscher Jugend	1953
Deutsche Gemeinschaft	1953
Deutscher Heimatschutz	1953
Diskussionskreis der ehemaligen SS	1953
Freikorps Deutschland	1953
Nationale Sammlungsbewegung	1953
Sozialistische Reichspartei	1953
Sozialistische Jugend Europas	1953
Technischer Dienst	1953
Vereinigung freier unabhängiger Deutscher	1953
Europäische Verbindungsstelle, Nationale Sektion	1954
Vereinigung ehem. Angehöriger der SS-Kavalerie-Korps in Bad Wildungen	1956
Gründungsausschuss der "Deutschen Gemeinschaft"	1956
"Reichsjugend" (Höller)	1957
Bundesverband der ehemaligen Internierten und Entnazifizierungs-Geschädigten	1959
Soziales Hilfswerk für Zivilinternierte	1959
Bund Nationaler Studenten	1960
Nationaljugend Deutschlands	1960
Bund Vaterländischer Jugend	1962
Stahlhelm e.V. – Bund der Frontsoldaten, Ortsgruppe Bad Bergzabern	1966
Vereinigung der ehemaligen SS-Division "Nordland"	1966
Bund Deutscher National-Sozialisten	1969
Wehrsportgruppe Hoffmann	1980
Volkssozialistische Bewegung Deutschlands/Partei der Arbeit	1982
Wehrsportgruppe Wolfspack/Sturm	1983
Freundeskreis Deutsche Politik	1983
Aktionsfront Nationaler Sozialisten/Nationale Aktivisten	1983
Arbeitskreis für Wiedervereinigung und Volksgesundheit	1984
Nationale Sammlung	1989
Deutsche Alternative	1992
Deutscher Kameradschaftsbund Wilhelmshaven	1992
Nationale Offensive	1992
Nationalistische Front	1992
Freundeskreis Freiheit für Deutschland	1993
Heimatreue Vereinigung Deutschlands	1993
Nationaler Block	1993
Wiking-Jugend	1994
Direkte Aktion/Mitteldeutschland	1995
Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei	1995
Nationale Liste	1995
Skinheads Allgäu	1996
Kameradschaft Oberhavel	1997
Heide-Heim e.V.	1998
Blood&Honour Division Deutschland/White Youth/18 lokale B&H sektioner	2000
Hamburger Sturm	2000
Skinheads Sächsische Schweiz und Aufbauorganisation	2001
Berliner Alternative Südost	2005
Alternative Nationale Strausberger Dart Piercing und Tatoo Offensive	2005
Kameradschaft Hauptvolk und Sturm 27	2005
Kameradschaft Tor und Mädelgruppe	2005
Schutzbund Deutschland	2006

Aldrig mere en krystalnat!

2008

Ja til solidaritet
Nej til racisme og fremmedhad
9. november

Nytorv 15.30 • Fakkeltog 16.30 • PRESSEN Vestervoldgade 33 17.00

TALERE NYTORV

Hans Goldstein, New Outlook, og Oliver Jessing
Frederik Nielsen, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Kbh.

TALERE 'PRESSEN'

Anders Jerichow, journalist
Lizette Risgaard, næstformand, LO.

MØDELEDERE

Anders Olesen, Byggefagenes Samvirke
Sofia Bagger, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Kbh.

UNDERHOLDNING

Anne Eltard m. band • Mike Sheridan

FARC

Énsidig kampagne mod FARC 'Befrielsen' af Ingrid Betancourt og 'afsløringerne' på det EDB-materiale, som angiveligt blev fundet hos den myrdede FARC-leder Paul Reyes i marts 2008, har fået de internationale medier til at koge over om guerillaens 'terrorisme'. Sandheden om hændelserne og situationen i Colombia er mere differentieret, selv om regimets berygtede præsident jubler over dommen mod Fighters+Lovers og over Danmarks regering og retsvæsen.

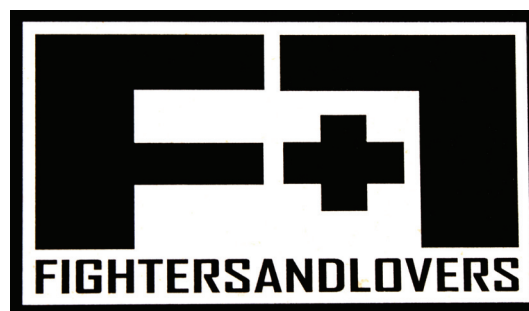
Samtidig udråbtes Colombias berygtede præsident Alvaro Uribe til folkehelt og fredsmager. Hans regime orkestrerede hylstedemonstrationer i Bogota. Mens TV transmitterede Betancourts tale om "frihed for alle" fra Paris, sang popstjernen Sakira nationalhymnen med Uribe ved sin side på nationaldagen den 21.juli.

Glemte i de vestlige medier var den tiltagende fattigdom i Colombia og den voksende repression. Alene i det første halvår af 2008 er 30 fagforeningsledere blevet myrdet

tiske amerikanske Alliance. Dens aktiviteter bestod i overfald og snigmord på- og gidseltagning af venstreorienterede aktivister. Han ledte også den USA-finansierede Joint South Task Force og dens forbryderiske aktiviteter i 1999-2001.

Operation Skakmat

Selve 'befrielsen' af Betancourt og de øvrige FARC-fanger er forbundet med mystik og bedrageri. Operation Jaque (Skakmat) skulle ifølge regimet og mange rapporter være iværksat 'hurtigt', 'gnidn-

Den 2. juli kom meddelelsen om, at den colombianske hær havde 'befriet' den tidligere præsidentkandidat Ingrid Betancourt fra FARC-guerillaens fangenskab – sammen med tre amerikanske Pentagon-folk og 11 colombianske militær- og politifolk.

Nyheden affødte dels en eufori i den internationale borgerlige presse, som næsten 100% fokuserede på Betancourt, der kort efter blev modtaget under de største æresbevisninger i Paris af præsident Nicolas Sarkozy. (Betancourt har dobbelt fransk og colombiansk statsborgerskab) Og dels en forstærket propaganda om berettigelsen af, at FARC har fået stempel som 'terrororganisation' af USA, EU og deres allierede.

i landet. De paramilitære, som Uribe erklærer for "demobiliserede", har skiftet navn fra Colombias Selvforsvarsstyrker (AUC) til Sorte Ørne.

Colombias egen højesteret har erklæret Uribes genvalg i 2006 for illegalt, fordi han har bestukket et kongresmedlem med tilbud om 'ben' for at levere en afgørende stemme. Alligevel søger han nu at få en folkeafstemning igennem for – imod forfatningen – at kunne kandidere til en tredje præsidentperiode i 2010.

Hans hærchef, general Mario Montoya, som tog æren for 'befrielsesaktionen', var impliceret i oprettelsen af den hemmelige terrorenhed i den colombianske hær kaldet Den antikommunis-

ingsløst' og uden at løsne et skud. Forsvarsministeren Juan Manuel Santos talte om en undercover-operation med "infiltration af ledende lag af FARC". Helikoptere ført af militærpiloter iklædt FARC-dress skal have opsamlet de 15 gidsler under påskud af, at de skulle overføres til FARCs nye topleder, Alfonso Cano, som ville frigive dem. Santos siger, at de 15 blev overbragt med militærfolk forkædet som deltagere i en "humanitær mission" som mellemmand, hvilket modsvarer meldinger om, at Røde Kors' navn og symboler er blevet misbrugt.

To europæiske udsendinge – den franske diplomat Noel Saez og hans schweiziske kollega Jean Pierre Gontard – var forud for Operation Jaque kommet til Co-

lombia. De havde bedt om- og fået tilladelse af Uribe-regimet til at søge forhandlinger med FARC om løsladelse af Betancourt m.fl. Meget tyder på, at regimets løfte om 'bistand' hertil, har haft som formål at bruge udsendingene til at spore Betancourt og hendes medfanger.

Narciso Isa Conde, en venstrefløjsleder fra Dominica har som medlem af den latinamerikanske Kontinentale bolivariiske Koordinationssgruppe deltaget i tidligere forhandlinger om frigivelse af Betancourt. Han skrev i en artikel den 3. juli, at "der var ikke tale om nogen redningsaktion" - og at FARC stod foran selv at løslade Betancourt og de 14 andre fanger til de fransk-schweiziske diplomater, men at Uribes militær greb ind.

USA's og Israels medvirken

Mens forsvarsminister Santos erklærede operationen for 100 procent colombiansk, erklærede Det Hvide Hus' talskvinde, Dana Perino, den 3. juli, at "den var udtænkt af colombianerne og udført af colombianerne med vores fulde støtte". USA's Colombia-ambassadør, William Brownfield, undlod overfor CNN ikke at omtale USA's "tekniske støtte".

Til kabel-kanalen MSNBC udtalte talsmanden for U.S. Southern Command, oberst William Costello, den 3. juli, at man havde foretaget 3.600 efterretnings-, overvågnings- og rekognoscerings-flyvninger, efterfulgt af 175 efterretningsspor og at 250 mio. dollars var brugt hertil.

Kanalen citerede amerikanske embedsmænd, der "betingede sig anonymitet, fordi de ikke var autoriserede til at udtale sig og fordi Bush-administrationen var fast besluttet på at give colombi-

anerne hele æren". Ifølge MSNBC sagde kilderne, at "U.S. Special Operations Command bistod med den overvågning, som med held førte til lokalisering af gidslerne indenfor det seneste år ved brug af satellitter, fly og rekognoscering på landjorden - og havde sporet dem siden da."

Da Ingrid Betancourt ankom til Paris omtalte hun bl.a. "israellerne" og deres "opsigtsvækkende kommandoaktioner, som minder om dette her overaskelsesangreb". Næppe helt ved siden af, for USA's strategi for kontrol med Colombia, Plan Colombia, har Israel andel i. Den israelske avis Maariv skrev i 2007, at general Israel Ziv, der havde ledt de israelske styrker i Gaza, var "sikkerhedsrådgiver" for den colombianske regering. Ifølge en nylig reportage i TeleSur (TV-station, der dækker syv "bolivariiske" lande i Latinamerika, red.) mødtes Colombias forsvarsminister Santos sidste februar i Israel med efterretningstjenesten Mossads ledelse. På samme tur besøgte han USA's forsvarsminister, Robert Gates - selv tidligere CIA-direktør.

Det ligner mere en teatralisk iscenesættelse end et tilfælde, at FARC-fangerne blev 'befriet' den selv samme dag som den håbefulde republikanske præsidentkandidat John McCain var på besøg i Colombia for at forsikre Uribe om hans støtte til den såkaldte Frihandelsaftale med USA. Og dagen før indledte den U.S. Navys 4. Flåde sine manøvrer i latinamerikansk og caribisk farvand.

Drabet på Paul Reyes

Anvendelsen af sofistikeret (amerikansk) aflytnings- og overvågningsudstyr samt skygningen af forhandlingskontakter til FARC ligner de metoder, der blev brugt til opsporing af den midler-

tidige FARC-lejr, som natten til 1. marts blev sønderbombet. 10 GPS-styrede missiler fra ukendte, avancerede fly udslettende lejren to km inde på ecuadoransk grund og dræbte FARC-lederen Paul Reyes og 22 andre. Operation Skakmat fire måneder senere ligner samtidig punkt 2 i en plan, der skulle sabotere de igangværende forsøg på at finde en vidtgående forhandlingsløsning, således at regimets tusindtallige politiske fanger kunne udveksles med FARCs ca. 700, heriblandt Betancourt.

Paul Reyes var nemlig FARC's centrale figur i disse bestræbelser, der initieredes af Venezuelas præsident Hugo Chavez den 31. august 2007. Mæglingen, som accepteredes af Uribe, førte til at guerillaen betingelsesløst løslod syv fanger. Hvorefter Uribe trak sin godkendelse af Chavez' mæglerrolle tilbage og i stedet anklagede ham for at finansiere og huse 'terrorister'.

Alligevel fortsatte samtalerne, bl.a. i Venezuelas hovedstad Caracas, med FARC-lederne Ivan Marquez og Rodrigo Granada som mellemmand. Undertiden direkte med Paul Reyes selv.

En uge før operationen den 1. marts mødtes franske udsendinge med Luis Carlos Restrepo, Colombias højkommissær for fred. Han appellerede til diplomaterne: "Fasthold kontakten med Reyes. Det er ham, der er deres mand. Det er ham, der vil gøre det lettere at få frigjort Ingrid (Betancourt)".

Efter angrebet er der derfor en vis logik i, at Ecuadors præsident, Rafael Correa, udbryder: "Alvaro Uribes opførsel er uværdig! Han vidste, at tolv gidsler skulle frigives, blandt dem Ingrid Betancourt. Han vidste det, og han brugte sine

kontakter til at sætte denne fælde for Reyes”.

Umiddelbart efter angrebet på FARC-lejren - samme morgen - kontakter Uribe ellers Correa og forklarer, at colombianske helikopter-enheder blev angrebet fra Ecuador og var tvunget til at besvare ilden. Han - og kort efter hans forsvarsminister, Santos - forsikrer, at skuddene blev af-fyret fra colombiansk jord "uden at krænke ecuadoransk luftrum”.

FARC frihedsbevægelses lederen
Paul Reyes

På en pressekonference, den 2. marts, kalder Correa den colombianske aktion for en ren "massakre". Det sker efter at den ecuadoranske hær har været på stedet og konstateret, at ikke blot er luftrummet krænket, men at den colombianske helikopterenhed med 44 kommandosoldater, som ankom efter missilregnen, også har fjernet bl.a. Paul Reyes lig som trofæ.

Drabet på Reyes udløser en krise, hvorunder Ecuador og Venezuela sender store troppestyrker til den colombianske grænse. Hugo Chavez erklærer: "Vi ønsker ikke krig, men vi vil ikke lade Imperiet, eller Imperiets lille hund, komme her og svække os”.

EDB-"beviserne"

Uribe og hans regime hævder på deres side, at hele tre fundne bærbare PC'er, tre USB-nøgler og to harddiske har modstået et missilangreb, der har dræbt Reyes og 22 andre på stedet, mens de sov, og ødelagt al vegetation i et større område. Og at data-materialet afslører både Chavez' og Correas nære forbindelser og direkte støtte til FARC-'terroristerne'. Man kan spørge, om det i sig selv er kriminelt for en stat at støtte en befrielsesbevægelse. Men den internationale presse med den spanske El Pais i spidsen kolporterer i alt fald ukritisk historien - og mere til, inklusive at FARC ifølge Reyes' computere skulle have forsøgt at skaffe uran for at fremstille en "beskidt bombe" og sammen med ETA planlagt et attentat i Madrid.

Som alibi for strømmen af 'afsløringer' kontaktes Interpol, som skal stå inde for EDB-materialets autenticitet. 'Bevismaterialet' fylder ifølge Interpol-rapporten af 15. maj enorme 609,6 GB. Indholdet af materialet har Interpol ifølge sin egen redegørelse ikke tjekket: "Undersøgelsen er ingen godkendelse af nøjagtigheden af indholdet i brugerfilerne, og heller ikke en godkendelse af forskellige landes tolkninger af disse brugerfiler”.

Allerede den 4. marts kunne spanske El Pais meddele: "Bogota afslører FARC's støttepiller". En interessant lynmelding, eftersom Interpol-rapporten senere godt nok hævder, at der ikke er ændret, slettet eller tilføjet noget i 'bevismaterierne' i tidsrummet 3. marts middag til 10. marts, hvor Interpol modtog materialet. Men hvad med perioden fra beslaglæggelsen 1. marts til 3. marts, hvor materialet var i de colombianske antiterror-enheders hænder? I løbet af disse tre

dage "har databehandlingen (...) ikke været udført i henhold til internationalt anerkendte principper for behandling af elektronisk bevismateriale", erkender Interpol-folkene.

Et basalt spørgsmål blev den 13. maj stillet af den ecuadoranske præsident Correa under et besøg i Paris: "Hvem kan egentlig bevise, at disse datamaskiner blev fundet i FARC-lejren?"

Rapporten er fyldt med faktuelle fejl, hvoraf en af de mere pudsige afslører den selvkørende vestlige selvforståelse, som også de hjemlige danske medier og politikere næsten en bloc følger: Nemlig udsagnet om, at "FARC er blevet erklæret terroristorganisation af Colombia, andre regeringer og Interpol"

Sandheden er, at USA's terrorlistes stempling af FARC kun anerkendes af Washington, EU, Israel, Colombia og Peru. Altså 31 lande - eller 17% af Interpols i alt 186 medlemslande...

FARC og den internationale opinion

Kort tid efter drabet på Paul Reyes og hans fæller døde FARCs grundlægger og topledere Manuel Marulanda af naturlige årsager. I begyndelsen af juni undsagde Venezuelas præsident nærmest FARC i noget, der lignede et forsøg på at tilfredsstille det voldsomme eksterne politisk-militære og økonomiske pres: "Guerillakrigen er historie", sagde Hugo Chavez. "I øjeblikket er en væbnet guerilla-bevægelse i Latinamerika ikke på sin plads". Han opfordrede FARC til i stedet at indgå i en fredsproces med regeringen og straks (én-sidigt) løslade alle sine fanger.

Dertil kommer den iscenesatte 'befrielse' af Betancourt - og ikke

mindst den ekstreme internationale hetzkampagne, som de internationale og nationale vestlige medier og den lokale højredrejede latinamerikanske presse har udløst i kølvandet på Operation Skakmat. Også det hjemlige liberale Politiken er med – f.eks. i en artikel den 19. juli, hvis 'kritiske' vinkel læses af overskriften: "Fransk helte skygger for andre gidsler". (Og her menes på ingen måde Uribe-regimets politiske fanger). Hvorefter følger uimodsagte og énsidige udsagn om FARC's "grufulde fangeleje" og praksis som "narkohandlere, pengeafpressere og kidnappere".

De, der plæderer for, at FARC alene burde arbejde helt fredeligt indenfor systemets rammer, bør vide med hvilket resultat FARC f.eks. forsøgte dette i 1984:

Her indgik guerillabevægelsen en våbenhvile og dannede samtidig partiet Unión Patriótica (UP). Den ville opstille til det kommende valg. Omkring 4.000 UP-medlemmer blev i den følgende tid myrdet af dødspatruljer. Forhistorien til FARC – og udviklingen siden – rummer mange lignende smertelige erfaringer med forsøg på forhandlinger og fredeligt 'legalt' arbejde for overholdelse af mennesker-

nu engang er uundgåelige vilkår, når man slås mod et brutalt, statsautoriseret voldsapparat med en imperialistisk supermagt i ryggen?

Dette er en nødvendig debat, der nu vokser frem, blandt solidaritetsaktivister, menneskerettighedsforkæmpere og progressive mennesker i Vesten, som hver dag bombarderes med mediernes terrorstempling af alt, hvad der rører sig radikalt mod USA's og dets allieredes interesser i de såkaldte 3. verdens lande.

Støtte til Fighters & Lovers fra bl.a fagbevægelsen, uden for Østre Landsret

Det er sandsynligt, at FARC er svækket, selv om det vestlige etablissement og dets medier utvivlsomt overdriver guerillaens krise – i betragtning af dens store opbakning og 44 års erfaring. Tiden vil vise det.

De omstændigheder og vilkår, som FARC's modstandskamp er underlagt, er ekstreme. Og vanskelige at forstå fuldt ud for selv velmenende, socialt orienterede mennesker i den vestlige verden.

ettigheder, anerkendelse af fagforeningsvirksomhed, forbedring af de jordløse bønders vilkår osv.

Kan man tale om på den ene side den 'gode' guerilla, som måske nok er tvunget til at bruge våben i befrielseskampen, men begrænser brugen i omfang og undgår at påføre civile tab? Og på den anden side den 'onde' guerilla, der kæmper for livet og et andet samfund? Og som begår fejl og kommer til at ramme civile, fordi det

Danmarks skændige partner

Mediekampagnen berører - sammen med USA's og EU's illegale, selverklærede og énsidige terrorliste, og de anslag mod basale menneskerettigheder, som er indeholdt i den såkaldte anti-terrorlov – en regulær trussel. Den berører og påvirker direkte de igangværende og forberedte retssager mod Fighters+Lovers og Foreningen Oprør.

"Det var os, der appellerede. Og nu er denne proces netop ved at blive behandlet ved den anden instans (landsretten, red.) og her deltager Colombia aktivt", pralede Colombias udenrigsminister Jaime Bermudez i det lokale talk-show-program La Noche kort før dommen i Østre Landsret.

2008.

Workers World, 13.7.08.

BBC News 21.7.08.

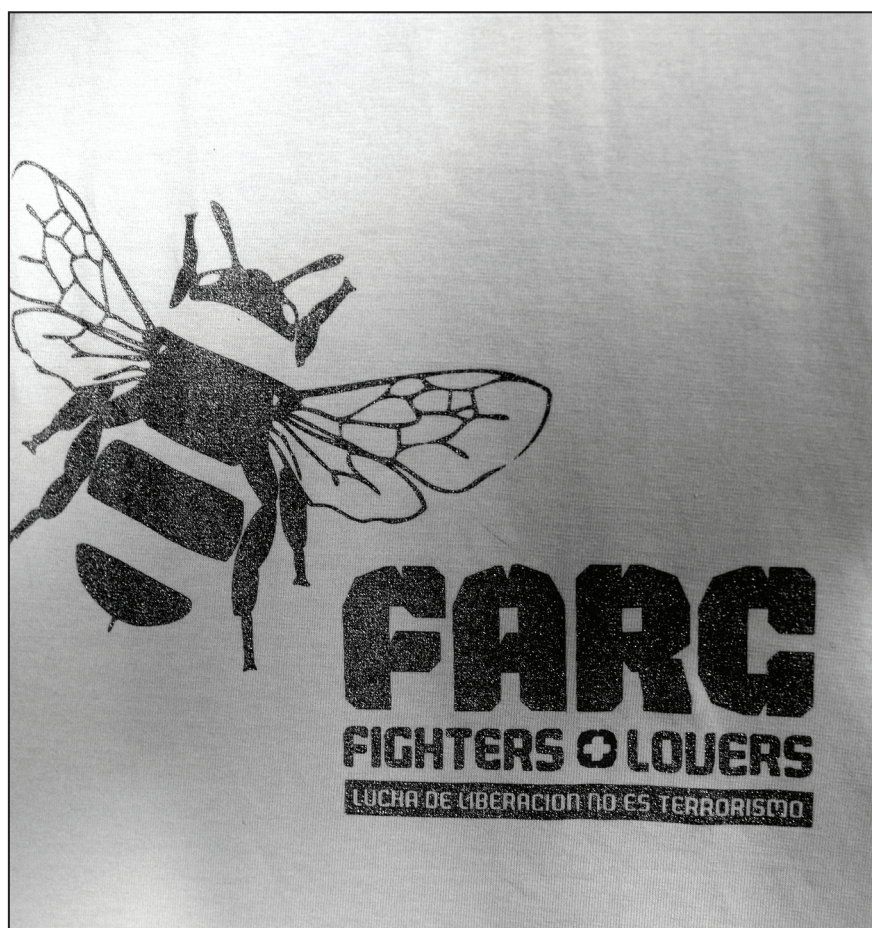
Dagbladet Politiken 19.9.08

Se Gaia, udgivet af Internationalt Forum, nr. 58, december 2007 og nr. 59, foråret 2008.

Efter at dommen over seks af syv anklagede Fighters+Lovers-aktivister var faldet, proklamerede det colombianske udenrigsministerium triumferende: "Denne dom er en præcedens, der lukker dørene for terrorisme. [...] Colombias regering værdsætter den danske regerings handlinger og dens engagement i denne indsats, der vedrører hele det internationale samfund".

Heller ikke præsidenten selv kunne få armene ned: "Det er et stort skridt. Dette er en effektiv støtte til det colombianske folks modige kamp mod terrorisme. Vi er taknemmelige for, at det danske retsvæsen træffer sådanne afgørelser", udtalte Alvaro Uribe i en pressemeddelelse.

Værs'go' og spis. En dansk regering, politikerflok og retsorden i celebert selskab. Hvilket kun understreger det alvorlige ansvar, som medierne i vidt omfang fra-viger – for at fortælle sandheden om Colombia. Og for at lade de mennesker komme til orde, hvis eneste 'forbrydelse' består i at anfægte anti-terror lovgivningen. De mennesker, der solidariserer sig med folk, som – ligesom Sydafrikas Mandela førhen og danske sabotører under krigen - slås mod et autoritært, repressivt og fascistoidt regime.

Den 8. oktober 2008 holdt Betancourt en takketale i EU-Parlamentet. Betancourt fortalte bl.a om, hvordan de guerillaer, der holdt hende tilfangetagen, var unge mennesker uden noget andet håb for deres tilværelser. "Den hær af 15.000 unge, som udgør FARC's tropper, ville ikke være, hvor de var, hvis vores samfund havde givet dem ordentlige fremtidsperspektiver. De ville ikke være der, hvis det ikke var fordi, trangen til at eje er så vigtig. Vores samfund er i gang med at producere guerilla-krigere i massevis i Columbia, fanatikere i Irak, terrorister i Afghanistan, ekstremister i Iran. Vores samfund knuser det menneskelige væsen og smider dem ud som affald i systemet," sagde Betancourt og spurgte forsamlingen. "Har vi ret til at fortsætte med at opbygge et samfund med et flertal af udstødte

VIETNAM-SOLIDARITET

FEBRUAR 1969

2. ARGANG, NUMMER 8

OPLAG: 5.000

Det er vakkert at vi i Skandinavia har samlet inn så store beløp til humanitær hjelp for det spanske folk; det påståes at vi i gavmildhet er blandt de ledende i Europa. Men la oss ikke bli stolte over det; skamfullhet er den beste følelsen når det gjelder Spania, det er hvileløshet i skam.

I disse dager sendes en rekke ambulanser sydover til Barcelona; la oss huske at ambulansene skal brukes *etter* at bombene er falt. Likkister er det også, rett betenkt, bruk for ved en slik situasjon. *Likkister til Spania!* det er den humanitære hjelps siste, konsekvente parole.

La oss istedenfor reise folkekravet: luftvernkanoner til Barcelona. Muligens er det imot den humanisme som elsker nederlaget, men det er vel også menneskelighet i å si: det har vært nok blod, nok lik for vår medfølelse, og nu må vi redde noen levende.

Nordahl Grieg 1938.

Løssalgpris: 2,- kr.